

Arrest

nr. 283 972 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van de heer F. VAN DIJCK die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 juli 2021, op 21 december 2021 en op 4 februari 2022 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 5 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2021 werd ingediend en op datum van 02.07.2021, 21.12.2021 en 04.02.2022 werd geactualiseerd door:
(...)”*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 19.10.2001 in België aankwam met een visum type D in het kader van zijn studies. Betrokkene was van 14.12.2001 tot 31.10.2007 in het bezit van een BIVR en van 13.12.2007 tot en met 31.10.2009 in het bezit van een A-kaart. Zijn eerste aanvraag 9bis, ingediend op 10.08.2011, werd niet in overwegingname genomen op 18.11.2011. Zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 20.01.2014, werd negatief afgesloten op 21.02.2014 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14.03.2014. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene was er steeds van de hoogte dat zijn verblijf slechts toegestaan werd in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land zou dienen te verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om in België twee diploma's te behalen (diploma kandidaat in de muziek dd. 08.09.2003 en diploma master in de muziek dd. 03.07.2006) en om ook nog daarna zijn studies verder te zetten (met name initiële lerarenopleiding academisch niveau), echter zonder deze laatste studies te vervolmaken. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange verblijf als student als buitengewone omstandigheid. Sinds 01.11.2009 bevindt betrokkene zich bovendien in illegaal verblijf.

Betrokkene beroept zich op medische elementen. Ter staving hiervan legt hij een medisch attest dd. 21.12.2021 van Dr. W. (...) voor. Hieruit zou blijken dat hij een kwetsbaar individu is die nood heeft aan regelmaat en een vertrouwde omgeving. Hij zou moeilijk zelfstandig kunnen leven waardoor de aanwezigheid van zijn zus cruciaal zou zijn. Een terugkeer naar het land van herkomst waarbij hij uit zijn vertrouwde omgeving gerukt zou worden, zou voor betrokkene bijzonder traumatisch zijn. Echter, de conclusies uit dit verslag stroken niet met de objectieve gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van betrokkene. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene, die op 19-jarige leeftijd naar België kwam, die hier een bachelor en een masterdiploma behaalde in een vreemde taal en een vreemd land, die er jarenlang in slaagde zijn leven in België uit te bouwen ondanks zijn preciaire verblijfssituatie, die hier jarenlang vrijwilligerswerk verrichte, die hier optrad als gastspreker en die hier onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat deze persoon omwille van zijn zogenoemde zwakbegaafdheid of beneden gemiddelde intelligentie niet in staat zou zijn om tijdelijk terug te keren naar Rusland, zijn moederland. Rusland is bovendien een vertrouwde omgeving voor betrokkene aangezien hij er is opgegroeid, zijn vader er nog steeds woont en hij ook in 2009 nog terugkeerde naar Rusland (zo blijkt uit de stempels in zijn paspoort met nr. (...)). Wat betreft zijn afhankelijkheid van zijn zus, die wordt op geen enkele wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Mijnheer woont niet samen

met zijn zus en haar kinderen, ze wonen zelfs in verschillende provincies. Betrokkene woont dus wel degelijk zelfstandig in de praktijk, wat verder afbreuk doet aan de inhoud van het voorgelegde verslag. Er wordt geen enkel medisch attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene in het dagelijks leven effectief nood heeft aan mantelzorg. Evenmin blijkt uit het voorgelegde attest dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar Rusland dan ook niet.

Het feit dat de zus van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat haar kinderen in België geboren zijn en eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn volledige familie-en privéleven zich in België afspeelt. Hij benadrukt dat hij reeds sinds 2001 in België zou verblijven en dat zijn verblijf tot eind 2009 legaal was. Zijn leven zou zich in België afspelen, hij verbleef hier lange tijd legaal, hij studeerde hier, hij verricht hier vrijwilligerswerk en al zijn vrienden en familie bevinden zich in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de zus van betrokkene, mevrouw B.M.V., inderdaad in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt evenals haar beide meerderjarige kinderen. Betrokkene beroept zich op hechte banden met deze familieleden sinds het overlijden van haar echtgenoot/hun vader en dit in 2008. Echter, we merken op dat betrokkene niet samenwoont met deze familieleden en dat er dus geen sprake is van een gezinseenheid. Meer nog, betrokkene wonen op geruime afstand van elkaar, in een andere provincie. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Hoewel zijn schoonbroer inderdaad overleden is in 2008 mag aangenomen worden dat dit op heden geen beslissende invloed meer heeft op hun leven. Wat betreft de ingeroepen medische afhankelijkheid van zijn zus omwille van zijn vermeende beneden gemiddelde intelligentie, deze afhankelijkheid in het dagelijks leven wordt op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkene woont niet samen met zijn zus of haar kinderen en blijkt dus in de realiteit wel degelijk in staat om zelfstandig te leven, niettegenstaande het voorgelegde attest het tegendeel beweert. Gezien zijn legale verblijf van 14.12.2001 tot 31.10.2009 en zijn illegaal verblijf tot op heden mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België. Dit vindt ook bevestiging in de voorgelegde stukken. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij

voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100), Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid omdat elke verplaatsing een risico zou inhouden. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RW, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RW, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RW, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Russische onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Rusland terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RW arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met Rusland omdat hij reeds meer dan twintig jaar in België zou verblijven, het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Uit het administratief dossier blijkt verder dat hij in 2009 nog terugkeerde naar Rusland (zie stempels in het paspoort met nr. 51N°3911874) en dat betrokkene zelf bevestigt dat zijn vader nog steeds in Rusland woont. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat hij zich steeds als voorbeeldig burger gedragen zou hebben en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2001 in België zou verblijven, dat hij reeds gewerkt zou hebben in België, dat hij belastingen betaald zou hebben, dat hij muzikant zou zijn en gastlezer aan het conservatorium, dat hij heel wat vrijwilligerswerk verricht zou hebben in België, dat hij lid zou zijn de Russische-orthodoxe kerk, dat hij meerdere cursussen Nederlands gevolgd zou hebben evenals een opleiding voor een gesofisticeerd computerprogramma om muziek te maken, dat hij een heel netwerk van vrienden en kennissen zou hebben, dat hij bekend zou staan als vriendelijk, behulpzaam, respectabel en verantwoordelijk, dat hij een sterke band met België ontwikkeld zou hebben, dat hij uitstekend Nederlands zou spreken, dat hij verschillende huurovereenkomsten voorlegt evenals een bewijs van eindafrekening van studiohuur, een deelcertificaat Nederlands, certificaten van universitaire opleiding Nederlands voor anderstaligen, een attest mondelinge taalbeheersing Nederlands, zijn diploma kandidaat in de muziek, zijn diploma master in de muziek, zijn diplomasupplementen, rapporten en opleidingscontracten hogere studies, een bewijs van

inschrijving initiële lerarenopleiding, verschillende vrijwilligersattesten, bewijzen van betaling van huishuur, zestien getuigenverklaring evenals een verklaring van zijn zus en haar beide kinderen, zeer veel foto's, een bestelbrief occasionele prestatie, een ereloonnota, zijn arbeidskaart C en een aanslagbiljet van de belastingen voor het aanslagjaar 2008) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.4. Op 5 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"De heer:
(...)"*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 7, 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Naast een theoretische toelichting zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"(...) 1. Verzoekende partij heeft zich in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroepen op haar privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Er werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging afweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 EVRM bepaalt: (...)

Verwerende partij motiveert onder meer in de bestreden beslissing:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2001 in België zou verblijven, dat hij reeds gewerkt zou hebben in België, dat hij belastingen betaald zou hebben, dat hij muzikant zou zijn en gastlezer aan het conservatorium, dat hij heel wat vrijwilligerswerk verricht zou

hebben in België, dat hij lid zou zijn van de Russisch-orthodoxe kerk, dat hij meerdere cursussen Nederlands gevolgd zou hebben evenals een opleiding voor een gesofisticeerd computerprogramma om muziek te maken dat hij een heel netwerk van vrienden en kennissen zou hebben, dat hij bekend zou staan als vriendelijk, behulpzaam, respectabel en verantwoordelijk, dat hij een sterke band met België ontwikkeld zou hebben, dat hij uitstekend Nederlands zou spreken, dat hij verschillende huurovereenkomsten voorlegt evenals een vewijs van eindafrekening van studiohuur, een deelcertificaat Nederlands, certificaten van universitaire opleiding Nederlands voor anderstaligen, een attest mondelinge taalbeheersing Nederlands, zijn diploma kandidaat in de muziek, zijn diploma master in de muziek, zijn diplomasupplementen, rapporten en opleidingscontracten hogere studies, een bewijs van inschrijving initiële lerarenopleiding, verschillende vrijwilligersattesten, bewijzen van betaling van huishuur, zestien getuigenverklaring evenals een verklaring van zijn zus en haar beide kinderen, zeer veel foto's, een bestelbrief occasionele prestatie, een ereloonnota, zijn arbeidskaart C en een aanslagbiljet van de belastingen voor het aanslagjaar 2008) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze redenering kan echter niet aanvaard worden, nu het een weigering uitmaakt om het volledige privéleven op het grondgebied, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze 'elementen van lang verblijf en integratie' maken immers eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat zich volledig in België afspeelt.

Verzoeker kwam in 2001 naar België en woont bijgevolg reeds 21 jaar in België. Intussen is hij hier zeer goed geïntegreerd: hij behaalde hier zijn diploma, hij spreekt goed Nederlands, hij heeft duurzame sociale banden uitgebouwd zoals blijkt uit de talrijke steunbrieven, verzoeker is werkbereid en heeft een werkbepoefte op zak...

Al deze elementen wijzen er op dat verzoeker het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoeker wel degelijk een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België.

Het privéleven verbreken om louter formalistische redenen, namelijk het indienen van de aanvraag in het land van herkomst, is in het licht van het voorgaande onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst om daar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen zal immers een inbreuk vormen op dit privéleven. Verzoeker zal voor langere tijd gescheiden worden van hun sociale relaties in België, en verzoeker zal ook de mogelijkheid verliezen om zijn aangeboden arbeidsovereenkomst aan te vangen.

Verwerende partij kiest er met andere woorden voor om het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, aan de kant te schuiven om louter formalistische redenen. Ondergeschikt hield zij minstens onvoldoende rekening met al deze elementen in de beoordeling van verzoekers' aanvraag.

Verwerende partij maakte er zich makkelijk van af door te stellen dat deze bewijzen van de sociale banden tussen verzoeker en de Belgische maatschappij niet relevant zijn in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet in deze fase behandeld kunnen worden.

Dit is echter niet correct. Verwerende partij diende rekening te houden met verzoekers privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Rusland zal voor verzoekers 'buitengewoon nadelig' zijn, aangezien dit een zware verstoring van hun privéleven in België zal betekenen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdelingen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag het bestuur dan ook niet voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties, zoals de integratie van een vreemdeling, omdat die het gevolg zijn van het eigen optreden van de vreemdeling (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111).

Verwerende partij stelt dan wel dat het langdurig verblijf in België niet in aanmerking genomen kan worden als buitengewone omstandigheid omdat verzoekster hiervan op de hoogte was en zelf verantwoordelijk was voor het langdurig verblijf:

"Betrokkene was er steeds van de hoogte dat zijn verblijf slechts toegestaan werd in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land zou dienen te verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om in België twee diploma's te behalen (diploma kandidaat in de muziek dd. 08.09.2003 en diploma master in de muziek dd. 03.07.2006) en om ook nog daarna zijn studies verder te zetten (met name initiële lerarenopleiding academisch niveau), echter zonder deze laatste studies te vervolmaken. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange verblijf als student als buitengewone omstandigheid. Sinds 01.11.2009 bevindt betrokkene zich bovendien in illegaal verblijf." (eigen benadrukking)

Hoewel het klopt dat verzoeker op de hoogte was van het illegaal karakter zijn langdurig illegaal verblijf op het Belgische grondgebied, brengt dit niet met zich mee dat dit element niet in rekening gebracht dient te worden bij de beoordeling of er al dan niet buitengewone omstandigheden zijn. Het langdurig verblijf is met name onlosmakelijk verbonden met de integratie en het familie-, en privéleven die in verzoekster in die periode heeft ontwikkeld.

Verwerende partij kan dan ook niet voorbijgaan aan de concrete situatie als onderdelen van het privéleven in België, louter omdat deze ontstaan zijn in onwettig verblijf. Zij dient integendeel een degelijke belangenafweging te maken, quod non, gezien zij de belangen die verzoeker in België heeft volledig aan de kant schuift als irrelevant.

Daarnaast gaat verwerende partij wel kort in op het familieleven van verzoeker in België. Hierover stelt zij echter dat het familieleven tussen meerderjarige broers en zussen slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien er sprake is van een bijkomende afhankelijkheid, en dat dit in casu niet het geval is omdat er geen sprake is van een gezinseenheid en omdat verzoeker wel degelijk zelfstandig zou leven, ondanks het voorgelegde medische attest waaruit het tegendeel blijkt (zie ook infra).

Uit de door verzoeker voorgelegde getuigenissen van zijn zus en haar kinderen blijkt wel degelijk dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen hen. In het initiële verzoekschrift werd dan ook het volgende aangehaald:

"Daarnaast moet rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker zijn zus en haar kinderen, K. (...) en A. (...), eveneens in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben. Zij hebben een uitstekende band met elkaar en bezoeken elkaar regelmatig. A. (...) is peter van K. (...) en heeft mee voor beide kinderen gezorgd nadat de echtgenoot van zijn zus overleed. Hij is dan ook niet meer weg te denken uit het leven van zijn zus en haar kinderen, (zie stukken 23, 25, 32, 39 en in het bijzonder 44-45) Een verplichte terugkeer zou dan ook een pijnlijke scheiding tussen A. (...) en zijn zus en haar kinderen teweegbrengen."

Verzoeker is peter van K. (...) en heeft de kinderen van zijn zus mee grootgebracht na het overlijden van zijn schoonbroer. Ook nu zien zij elkaar nog regelmatig. De band tussen verzoeker in zijn zus en haar kinderen gaat bijgevolg verder dan een loutere normale emotionele band.

Dit is des te meer het geval omdat verzoeker zwakbegaafd is met autistische kenmerken. Verzoeker legde in dit verband een medisch attest voor waaruit ondubbelzinnig blijkt dat hij nood heeft aan een vertrouwde omgeving en ondersteuning. Het rapport concludeert het volgende:

"Uit het onderzoek besluiten wij na intern overleg dat er sprake is van zwakbegaafdheid/een benedengemiddelde intelligentie en kenmerken van autisme spectrum stoornis bij A.B. (...).

We zien een duidelijke uitval op cognitief/intellectueel vlak bij A.B. (...). Er is sprake van zwakbegaafdheid/benedengemiddelde intelligentie. Vermoedelijk ligt zijn IQ in werkelijkheid hoger (geschat +- 10 punten) omdat zijn moedertaal niet het Nederlands is. Er is echter sprake van een mentaal-emotionele verminderde maturiteit. A. (...) is jong van geest en denken. Hierdoor schatten wij de zelfredzaamheid lager in dan gemiddeld. Wij zijn van mening dat A. (...) hier ondersteuning in nodig heeft.

Er is eveneens sprake van kenmerken van autisme, echter niet genoeg om de diagnose autisme spectrum stoornis te weerhouden. Wij vermoeden dat sommige autisme trekken voort kunnen komen vanuit de verminderde intelligentie. Hiermee bedoelen we voornamelijk rigiditeit, overprikkeling en moeite met het inschatten van sociale wederkerigheid." (stuk 3)

Verwerende partij legt de bevindingen van het rapport onterecht naast zich neer bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband (zie ook infra), waardoor ze op voorbarige en bijgevolg onzorgvuldige wijze tot de conclusie komt dat de familieband tussen verzoeker en zijn zus en diens kinderen niet beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.

2. Ten tweede houdt verwerende partij geen rekening met het voorgelegde medisch attest van Dr. W. (...) dd. 21.12.2021 (stuk 3) omdat de conclusies uit dit medisch attest niet overeen zouden stemmen met de in het administratief dossier beschikbare gegevens.

Verwerende partij acht het "niet geloofwaardig dat betrokkene, die op 19-jarige leeftijd naar België kwam, die hier een bachelor en een masterdiploma behaalde in een vreemde taal en een vreemd land, die er jarenlang in slaagde zijn leven in België uit te bouwen ondanks zijn preciaire verblijfssituatie, die hier jarenlang vrijwilligerswerk verrichtte, die hier optrad als gastspreker en die hier onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat deze persoon omwille van zijn zogenoemde zwakbegaafdheid of beneden gemiddelde intelligentie niet in staat zou zijn om tijdelijk terug te keren naar Rusland [...]."

Vooreerst is deze redenering van verwerende partij te kort en te simplistisch. Verzoeker betwist uiteraard niet dat hij al deze dingen gedaan heeft, maar deze zijn perfect te verzoenen met de bevindingen van de arts en de conclusies uit het medisch rapport.

Verwerende partij lijkt er vanuit te gaan dat een zwakbegaafd persoon met autistische kenmerken werkelijk tot niets meer in staat is, en dat wanneer die persoon nog wel enkele zaken onderneemt, dat er dan wel iets moet schorten aan de medische diagnose.

De arts was ook op de hoogte van de meeste elementen waar verwerende partij naar verwijst. Deze worden ook aangehaald in het medisch rapport, (zie stuk 3) Desondanks oordeelde de arts op basis van een uitgebreid onderzoek waarbij verschillende testen werden uitgevoerd dat verzoeker zwakbegaafd is met autistische kenmerken.

Verwerende partij slaat het medisch attest zomaar in de wind terwijl zij verzoeker nooit zelf heeft onderzocht, zonder dat zij enige medische competentie heeft, en zonder dat zij de betrokken arts heeft gecontacteerd om eventueel extra uitleg te verschaffen.

Op basis van haar eigen 'onderzoek', op basis van enkele elementen aanwezig in het administratief dossier van verzoeker, komt verwerende partij tot de conclusie dat het medisch rapport "niet geloofwaardig" is.

In feite komt deze beoordeling van verwerende partij er op neer dat ze ofwel de competentie van de behandelende arts van verzoeker ontkent, ofwel ervan uit gaat dat het attest een zogenaamd 'gesolliciteerd karakter' heeft en dat de behandelende arts van verzoeker enkel tot zijn conclusies kwam om verzoeker een handje toe te steken bij hun verblijfsprocedure. Beide opties zijn stuitend.

Verwerende partij gaat hierbij eenvoudigweg voorbij aan de strikte déontologie waaraan een arts gebonden is en die de kwaliteit en betrouwbaarheid van zijn of haar onderzoeken en conclusies garanderen.

Een arts dient te handelen "met respect voor de patiënt, derden en de maatschappij."

Artikel 3 van de Code Medische Déontologie bepaalt het volgende:

"De arts heeft voor een kwaliteitsvolle uitoefening van zijn beroep de vereiste kennis en deskundigheid en de gepaste attitude." (eigen benadrukking)

In artikel 26 van de Code Medische Déontologie staat het volgende te lezen:

"De arts bezorgt de patiënt de medische documenten die hij nodig heeft

De arts stelt deze documenten waarheidsgetrouw, objectief, voorzichtig en discreet op, met aandacht voor het vertrouwen dat de maatschappij in hem stelt. Hij vermeldt daarbij geen gegevens over derden.

De arts bezorgt op vraag van de patiënt de documenten aan de arts die de patiënt aanwijst." (eigen benadrukking)

In het commentaar over dit artikel 26 van de Code Medische Déontologie staat het volgende te lezen:

"Elk getuigschrift, attest of elke verklaring dient door de arts oprecht te worden ongemaakt. Opzettelijk valse attesten schrijven kan leiden tot strafrechtelijke en disciplinaire vervolging.

De arts moet uiterst nauwkeurig te werk gaan bij het verzamelen en analyseren van de elementen waarop hij zich baseert om een medisch feit te attesteren. Hij moet objectief zijn en niet ingaan op onredelijke vragen. Zijn bewoordingen moeten voorzichtig en genuanceerd zijn en zich beperken tot medische beschouwingen. Hij moet aandacht hebben voor het motief van het verzoek en voor de bestemming van het attest." (eigen benadrukking)

De deontologie waaraan verzoekers onderzoekende arts gebonden is, waarborgt met andere woorden zowel zijn competentie als zijn oprechtheid. Hij riskeert zelfs strafrechtelijke en disciplinaire vervolging indien hij bepaalde zaken zou hebben opgenomen in het attest zonder dat deze met de werkelijke mentale toestand van verzoeker zou overeenstemmen en louter vermeld werden om verzoeker aan een verblijfsrecht te helpen.

De hierboven aangehaalde artikelen van de Code Medische Deontologie maken dat het voorgelegde medisch rapport een erg sterke bewijskracht heeft. Dat verwerende partij alle conclusies over de medische situatie van verzoeker in twijfel trekken en op die manier ook een vraagteken plaatst bij de oprechtheid en de betrouwbaarheid van de arts die verzoeker onderzocht, is dan ook onaanvaardbaar. Dit is des te meer het geval daar de verwerende partij verzoeker nooit onderzocht hebben, nog de onderzoekende arts heeft geraadpleegd.

Doordat verwerende partij zich enkel baseert op het administratief dossier van verzoeker, is haar mogelijkheid op tot correcte oordelen te komen over de medische situatie van verzoeker per definitie beperkter dan die van de arts die het onderzoek uitvoerde. Dat verwerende partij desondanks meent dat ze de conclusies van het medische rapport zomaar in de wind kan slaan, is bijgevolg bijzonder onzorgvuldig.

3. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing meermaals dat verzoeker 'tijdelijk' terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen.

Verwerende partij gaat echter te licht over de oorlogstoestand waarin Rusland zich momenteel bevindt. Op 24 februari 2022 kondigde Rusland een grootschalige invasie van Oekraïne aan. Op het moment van schrijven woedt de oorlog tussen Rusland en Oekraïne nog steeds voort.

Op 21 september 2022 kondigde Poetin aan dat Rusland een deel van de reservisten zou oproepen om extra mankrachten in de strijd te kunnen werpen. Sindsdien proberen talrijke Russische mannen hun land te verlaten uit vrees ook opgeroepen te worden voor het Russische leger.

Burgers die als reservisten zijn geregistreerd, mogen hun woning niet meer verlaten zonder toestemming:

"Burgers die (als reservisten) in het militaire register zijn geregistreerd, mogen hun woonplaats vanaf het moment van mobilisatie niet verlaten zonder toestemming van de militaire commissariaten en de uitvoerende organen die verantwoordelijk zijn voor de reserves' zo staat in de wet getiteld 'Over mobilisatie in Rusland'. "

Bovendien gaf de Russische overheid reeds toe dat ook mannen die niet dienstplichtig zijn en ongeschikt wegens leeftijd of ziekte toch werden opgeroepen:

"De mobilisatie bleek vaak op een chaotische en nietsontziende manier te zijn verlopen, wat de Russische overheid ook heeft toegegeven. Rekruteringsbureaus riepen ook mannen op die geen militaire ervaring hebben of anderszins ongeschikt zijn door bijvoorbeeld leeftijd of ziekte. "

Bovendien wordt verwacht dat het niet bij de mobilisatie van de reservisten zal blijven:

"Bijna niemand gelooft dat het over een 'gedeeltelijke' mobilisatie gaat. Russische mannen wachten hun oproepingsbrief niet af, want zodra ze die hebben gekregen, kunnen ze er niet meer onderuit. 'Zelfs mensen zonder band met het leger werden opeens opgeroepen', zegt Valery. 'Op mijn werk werd een collega gewoon van zijn job weggeplukt. Een andere collega zochten ze in zijn dorp. '"

Er is met andere woorden een reële kans dat verzoeker bij een 'tijdelijke' terugkeer naar Rusland om van daar uit de aanvraag in te dienen, het land niet meer uit zal kunnen wegens de verdere mobilisatie van de Russische mannelijke bevolking. Verzoeker is 40 jaar oud en bovendien mentaal volstrekt ongeschikt om in het Russische leger te dienen, iets waar hijzelf ook een afschuw van heeft. Een terugkeer naar Rusland, ook al zou het maar 'tijdelijk' zijn om de aanvraag tot verblijf daar te gaan indienen, zou daarom buitengewoon nadelig zijn voor verzoeker.

Hoewel de informatie niet het verzoekschrift zelf werd aangevoerd, gaat het om algemeen bekende informatie waar verwerende partij rekening mee diende te houden. Dat verwerende partij dit volledig buiten beschouwing laat in haar beoordeling is dan ook erg onzorgvuldig.

Samenvattend kan gesteld worden dat verzoekende partij haar volledige privéleven zoals aangevoerd niet in overweging werd genomen. Verwerende partij had minstens rekening moeten houden met het privéleven van verzoekers.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn bij een aanvraag die uit het herkomstland wordt ingediend, zou verzoekende partij elk instrument verliezen om de inmenging effectief aan te kaarten en te laten onderzoeken, wat op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen, maar ook een schending uitmaakt van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM, in samenlezing met hun recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Bovendien werd geen rekening gehouden met het voorgelegde medisch rapport van Dr. W. (...) waaruit blijkt dat verzoeker zwakbegaafd is met autistische kenmerken en om die reden extra gehecht is aan zijn vertrouwde omgeving en de mensen rondom hem.

Ten slotte werd nergens rekening gehouden met het feit verzoeker in Rusland het risico loopt om opgeroepen te worden voor het Russische leger, waardoor er een groot risico bestaat dat een 'tijdelijk terugkeer' permanent zal worden, hetgeen buitengewoon nadelig zou zijn voor verzoeker, zeker gezien zijn leeftijd en mentale toestand.

De bestreden beslissing heeft zeer verregaande gevolgen voor verzoeker, en is in het licht van het voorgaande volstrekt disproportioneel en in strijd met al bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

4. Als laatste dient nog opgemerkt te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen aparte motivatie bevat in het kader van artikel 8 EVRM.

In de beslissing omtrent de aanvraag humanitaire regularisatie motiveert verwerende partij alleen in het kader van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van buitengewone omstandigheden waaraan volgens haar niet voldaan zou zijn. Echter, zij stelt expliciet in de beslissing dat omtrent het privéleven van verzoekster onder artikel 8 EVRM niet ten gronde geargumenteed wordt omdat dit tot de gegrondheid van de aanvraag zou behoren en bijgevolg niet in die fase beoordeeld zou moeten worden:

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent het privéleven van verzoekster onder artikel 8 EVRM. Dat wil zeggen dat noch in de beslissing niet-ontvankelijkheid aangaande de aanvraag humanitaire regularisatie, noch in de bestreden beslissing ten gronde gemotiveerd wordt omtrent het privéleven van verzoekster onder artikel 8 EVRM.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden. Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: (...)

De verschillende facetten van verzoekers opgebouwde privéleven in België dienden eveneens in rekening te worden gebracht door verwerende partij. Verwerende partij diende een degelijk onderzoek te voeren naar verzoeksters privéleven en OP basis daarvan een afweging te maken in de zin van het tweede lid van artikel 8 EVRM. quod non. Elk spoor van dit onderzoek ontbreekt.

Nochtans riep verzoekende partij haar banden met België expliciet in, en blijkt uit de feiten dat verzoeker in België een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd. Verwerende partij geeft ook expliciet toe dat "mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België. Dit vindt ook bevestiging in de voorgelegde stukken."

Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er hoeft met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Zoals het EHRM in Maslov t. Oostenrijk heeft gesteld:

"However; their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see, for instance, Oner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 54, ECHR-2006-...; Boulty v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX with a reference to Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-1, p. 91, § 52, and Mehemi v. France, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p.1971, § 34)."

Er moet dus een prangende sociale nood zijn en de inmenging moet proportioneel zijn met betrekking tot het legitieme doel. In casu is er geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeksters' privéleven in België. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig en niet ten gronde.

Verwerende partij diende nochtans een degelijk en grondig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM te voeren voorafgaand aan de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat (...)

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: (...)

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven en gezinsleven én het privéleven in aanmerking te nemen.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door in de beslissing niet-ontvankelijkheid inzake de aanvraag humanitaire regularisatie te stellen dat een onderzoek naar artikel 8 EVRM niet gevoerd moet worden ten gronde en in de bestreden beslissing hieromtrent helemaal niet motiveert, gaat verwerende partij manifest in tegen dit fundamenteel principe.

Door dit zo grondig als mogelijk onderzoek niet te voeren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Om al deze redenen dient het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 24 van het Handvest schenden.

Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten waarbij wordt verduidelijkt dat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij stelt dat er in de bestreden beslissingen niet ten gronde gemotiveerd wordt omtrent haar privéleven onder artikel 8 van het EVRM, maar gaat daarmee voorbij, zoals ook blijkt uit de uiteenzetting onder punt 2.13., aan de concrete motieven die hieromtrent in de eerste beslissing werden opgenomen, zoals die in punt 2.13.5. worden uiteengezet, en aan het feit dat de verwerende partij niet gehouden was om hierover te motiveren in de tweede bestreden beslissing, zoals hierna wordt toegelicht in punt 2.23.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voornoemde motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2.6. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat overmacht wordt vereist, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

2.8. De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift vooreerst een betoog omtrent haar familie- en gezinsleven en haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.9. Het EHRM oordeelt dat staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Evenwel, kan in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezins- of privéleven of bij de belangenafweging; of wanneer blijkt dat de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of het gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, foutief of kennelijk onredelijk is. Dit is het geval wanneer de verwerende partij op grond van de elementen naar voren gebracht in de aanvraag ten onrechte oordeelde dat er geen sprake is van een privé- of gezinsleven; of wanneer de verwerende partij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de afweging van de in de aanvraag aangevoerde belangen heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.11. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- en/of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip "privéleven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip "privéleven" een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

2.12. Betreffende het familie- en gezinsleven

2.12.1. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag aangevoerd dat haar zus M. en diens kinderen A. en K. de Belgische nationaliteit hebben en in Gent wonen, dat zij de peter is van K. en dat zij nadat de echtgenoot van M. overleden is, ook meehielp met de opvoeding van de kinderen van haar zus, dat de kinderen daardoor een erg sterke band met haar hebben, dat zij regelmatig contact met hen heeft, hen aan het lachen brengt en hen vaak interessante muziek en foto's doorstuurt, dat A. en K. verklaren dat

zij steeds bij haar terecht kunnen en dat zij een belangrijke vertrouwenspersoon en zelfs een vaderfiguur voor hen is en dat een scheiding voor hen dan ook zou voelen als een scheiding met hun vader.

2.12.2. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar zus en de kinderen van haar zus, moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar zus en de kinderen van haar zus, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

2.12.3. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het aangevoerde gezins- en familieleven heeft beoordeeld conform de voormelde rechtspraak van het EHRM.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent het aangevoerde familie- en gezinsleven immers gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene beroept zich op medische elementen. Ter staving hiervan legt hij een medisch attest dd. 21.12.2021 van Dr. W. (...) voor. Hieruit zou blijken dat hij een kwetsbaar individu is die nood heeft aan regelmaat en een vertrouwde omgeving. Hij zou moeilijk zelfstandig kunnen leven waardoor de aanwezigheid van zijn zus cruciaal zou zijn. Een terugkeer naar het land van herkomst waarbij hij uit zijn vertrouwde omgeving gerukt zou worden, zou voor betrokkene bijzonder traumatisch zijn. Echter, de conclusies uit dit verslag stroken niet met de objectieve gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van betrokkene. (...) Wat betreft zijn afhankelijkheid van zijn zus, die wordt op geen enkele wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Mijnheer woont niet samen met zijn zus en haar kinderen, ze wonen zelfs in verschillende provincies. Betrokkene woont dus wel degelijk zelfstandig in de praktijk, wat verder afbreuk doet aan de inhoud van het voorgelegde verslag. Er wordt geen enkel medisch attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene in het dagelijks leven effectief nood heeft aan mantelzorg. (...)*

Het feit dat de zus van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat haar kinderen in België geboren zijn en eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn volledige familie-en privéleven zich in België afspeelt. (...) al zijn vrienden en familie bevinden zich in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt

aangetoond. We stellen vast dat de zus van betrokkene, mevrouw B.M.V, inderdaad in België woont en over de Belgische nationaliteit beschikt evenals haar beide meerderjarige kinderen. Betrokkene beroept zich op hechte banden met deze familieleden sinds het overlijden van haar echtgenoot/hun vader en dit in 2008. Echter, we merken op dat betrokkene niet samenwoont met deze familieleden en dat er dus geen sprake is van een gezinseenheid. Meer nog, betrokkene wonen op geruime afstand van elkaar, in een andere provincie. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Hoewel zijn schoonbroer inderdaad overleden is in 2008 mag aangenomen worden dat dit op heden geen beslissende invloed meer heeft op hun leven. Wat betreft de ingeroepen medische afhankelijkheid van zijn zus omwille van zijn vermeende beneden gemiddelde intelligentie, deze afhankelijkheid in het dagelijks leven wordt op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkene woont niet samen met zijn zus of haar kinderen en blijkt dus in de realiteit wel degelijk in staat om zelfstandig te leven, niettegenstaande het voorgelegde attest het tegendeel beweert. (...) Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100), Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2.12.4. Door louter de elementen van haar aanvraag te herhalen en te verwijzen naar de bij haar aanvraag voorgelegde verklaringen van haar zus en de kinderen van haar zus en te stellen dat uit voormelde getuigenissen wel degelijk blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband evenals te betogen dat, onder verwijzing naar de elementen van de aanvraag, de band tussen haar en haar zus en de kinderen van haar zus verder gaat dan een louter normale emotionele band, slaagt de verzoekende partij er niet in voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch maakt zij aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor de verklaringen dat de verzoekende partij peter is van K. en dat zij de kinderen van haar zus mee heeft grootgebracht na het overlijden van haar schoonbroer alsook dat zij nu nog contact hebben, doch hieromtrent geoordeeld dat de verzoekende partij niet samenwoont met deze familie, waardoor geen sprake is van een gezinseenheid, dat zij op geruime afstand van elkaar wonen, dat hoewel de schoonbroer overleden is in 2008, mag aangenomen worden dat dit heden geen beslissende invloed meer heeft op hun leven en dat een medische afhankelijkheid van haar zus op geen enkele wijze wordt aangetoond, dat de verzoekende partij in staat is om zelfstandig te leven. Zoals gesteld slaagt de verzoekende partij er niet in, door het louter herhalen van de elementen van de aanvraag dat zij peter is van K. en dat zij de kinderen van haar zus mee heeft grootgebracht na het overlijden van haar schoonbroer alsook dat zij nu nog contact hebben, voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch maakt zij aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij meent voorts dat de band tussen haar en haar zus en de kinderen van haar zus verder gaat dan een louter normale emotionele band omdat zij zwakbegaafd is met autistische kenmerken, dat zij in dit verband een medisch attest heeft voorgelegd waaruit ondubbelzinnig blijkt dat

zij nood heeft aan een vertrouwde omgeving en ondersteuning, dat het rapport concludeert dat op grond van intern overleg besloten wordt dat er sprake is van zwakbegaafdheid/een beneden gemiddelde intelligentie en kenmerken van autismespectrumstoornis en dat wordt ingeschat dat de zelfredzaamheid lager is dan gemiddeld en wordt gemeend dat de verzoekende partij hier ondersteuning in nodig heeft. Zij meent dat de verwerende partij onterecht de bevindingen van het rapport naast zich neerlegt bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband, waardoor ze op voorbarige en bijgevolg onzorgvuldige wijze tot de conclusie komt dat de familieband tussen haar en haar zus en de kinderen van haar zus niet beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wat het voorgelegde medisch attest/rapport betreft, blijkt geenszins dat de verwerende partij dit naast zich neer heeft gelegd bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband, nu wordt gemotiveerd *“Betrokkene beroept zich op medische elementen. Ter staving hiervan legt hij een medisch attest dd. 21.12.2021 van Dr. W. (...) voor. Hieruit zou blijken dat hij een kwetsbaar individu is die nood heeft aan regelmaat en een vertrouwde omgeving. Hij zou moeilijk zelfstandig kunnen leven waardoor de aanwezigheid van zijn zus cruciaal zou zijn. Een terugkeer naar het land van herkomst waarbij hij uit zijn vertrouwde omgeving gerukt zou worden, zou voor betrokkene bijzonder traumatisch zijn. Echter, de conclusies uit dit verslag stroken niet met de objectieve gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van betrokkene. (...) Wat betreft zijn afhankelijkheid van zijn zus, die wordt op geen enkele wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Mijnheer woont niet samen met zijn zus en haar kinderen, ze wonen zelfs in verschillende provincies. Betrokkene woont dus wel degelijk zelfstandig in de praktijk, wat verder afbreuk doet aan de inhoud van het voorgelegde verslag. Er wordt geen enkel medisch attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene in het dagelijks leven effectief nood heeft aan mantelzorg. (...)”* en *“Wat betreft de ingeroepen medische afhankelijkheid van zijn zus omwille van zijn vermeende beneden gemiddelde intelligentie, deze afhankelijkheid in het dagelijks leven wordt op geen enkele wijze aangetoond. Betrokkene woont niet samen met zijn zus of haar kinderen en blijkt dus in de realiteit wel degelijk in staat om zelfstandig te leven, niettegenstaande het voorgelegde attest het tegendeel beweert. (...)”* Door louter te wijzen op de bevindingen in het medisch attest en te benadrukken dat zij zwakbegaafd is met autistische kenmerken, dat zij nood heeft aan een vertrouwde omgeving en ondersteuning en te stellen dat de verwerende partij het rapport onterecht naast zich neer heeft gelegd bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband, weerlegt, noch ontkracht zij voormelde motieven dat een afhankelijkheid van haar zus op geen enkele wijze wordt aangetoond, dat zij niet samenwoont met haar zus en de kinderen van haar zus en dat zij in de praktijk zelfstandig woont. Ter verduidelijking wijst de Raad er nog op dat zelfs indien kan vastgesteld worden dat er sprake is van zwakbegaafdheid, een beneden gemiddelde intelligentie, kenmerken van autismespectrumstoornis, een lagere zelfredzaamheid en de nood aan ondersteuning, blijkt nog geenszins uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken dat deze ondersteuning door de zus van de verzoekende partij wordt verleend of dient verleend te worden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de band tussen haar en haar zus en de kinderen van haar zus *“bijgevolg verder (gaat) dan een loutere emotionele band”*. Ze toont in die zin dan ook niet aan dat de verwerende partij *“op voorbarige en bijgevolg onzorgvuldige wijze tot de conclusie komt dat de familieband tussen (haar) (...) en (haar) (...) zus en diens kinderen niet beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.”*

De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar zus en de kinderen van haar zus in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.12.5. Nu de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt in haar aanvraag, diende de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet over te gaan tot een belangenafweging.

2.12.6. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing alsnog is overgegaan tot een belangenafweging, met name door te stellen dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat zij enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten

met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat haar zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Evenmin toont zij concreet aan dat voormelde motieven betreffende de doorgevoerde belangenafweging niet conform de rechtspraak van het EHRM zijn.

2.13. Betreffende het privéleven

2.13.1. De Raad herhaalt dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, een feitenkwestie is. Daarbij oordeelt het Hof dat gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en behelst aldus aspecten van de sociale identiteit (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

2.13.2. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer, in het kader van haar privéleven, beriep op het feit dat zij reeds sinds 2001 in België verblijft, dat haar verblijf in België tot eind 2009 legaal was, dat zij studeerde aan het conservatorium in Antwerpen waar zij in juli 2006 afstudeerde, dat zij nadien nog een lerarenopleiding volgde, eveneens aan het conservatorium van Antwerpen, dat door het overlijden van haar moeder in 2011 en de moeilijke verwerking van dit verlies zij die lerarenopleiding echter nooit heeft kunnen afronden, dat in 2010 het recht op verblijf werd ingetrokken omdat er niemand haar opnieuw ten laste had genomen, dat zij toch verder is blijven studeren ondanks dat haar verblijfsvergunning niet werd verlengd, dat zij reeds heeft gewerkt in België en belastingen heeft betaald, dat zij reeds muzikant was bij verschillende concerten en gastlezer aan het conservatorium, dat zij daarnaast ook al heel wat vrijwilligerswerk heeft verricht in België, dat zij bovendien ook lid is van de Russisch-orthodoxe parochie van Christus' Geboorte te Antwerpen sinds 2001, dat zij daarnaast al meerdere cursussen en een opleiding voor Ableton volgde, dat zij een heel netwerk van familie en vrienden in België heeft en dat zij reeds een werkbelofte op zak heeft.

2.13.3. Uit het motief *“gezien zijn legale verblijf van 14.12.2001 tot 31.10.2009 en zijn illegaal verblijf tot op heden mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België”* en het motief *“Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst”*, blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven heeft aanvaard alsook heeft aanvaard dat er bijgevolg dient te worden overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat erop gericht is aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig privéleven is in die zin dan ook niet dienstig.

2.13.4. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt

nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Daargelaten de vraag of de eerste bestreden beslissing een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen zijn beoordelingsmarge een billijke afweging gemaakt. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.)

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, alsook de aanwezigheid van overkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

2.13.5. Betreffende de door de verzoekende partij ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven in België, motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing als volgt:

"Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 19.10.2001 in België aankwam met een visum type D in het kader van zijn studies. Betrokkene was van 14.12.2001 tot 31.10.2007 in het bezit van een BIVR en van 13.12.2007 tot en met 31.10.2009 in het bezit van een A-kaart. Zijn eerste aanvraag 9bis, ingediend op 10.08.2011, werd niet in overwegingname genomen op 18.11.2011. Zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 20.01.2014, werd negatief afgesloten op 21.02.2014 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14.03.2014. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene was er steeds van de hoogte dat zijn verblijf slechts toegestaan werd in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land zou dienen te verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om in België twee diploma's te behalen (diploma kandidaat in de muziek dd. 08.09.2003 en diploma master in de muziek dd. 03.07.2006) en om ook nog daarna zijn studies verder te zetten (met name initiële lerarenopleiding academisch niveau), echter zonder deze laatste studies te vervolmaken. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange verblijf als student als buitengewone omstandigheid. Sinds 01.11.2009 bevindt betrokkene zich bovendien in illegaal verblijf. (...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn volledige familie- en privéleven zich in België afspeelt. Hij benadrukt dat hij reeds sinds 2001 in België zou verblijven en dat zijn verblijf tot eind 2009 legaal was. Zijn leven zou zich in België afspelen, hij verbleef hier lange tijd legaal, hij studeerde hier, hij verricht hier vrijwilligerswerk en al zijn vrienden en familie bevinden zich in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) Gezien zijn legale verblijf van 14.12.2001 tot 31.10.2009 en zijn illegaal verblijf tot op heden mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België. Dit vindt ook bevestiging in de voorgelegde stukken. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet

bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100), Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2001 in België zou verblijven, dat hij reeds gewerkt zou hebben in België, dat hij belastingen betaald zou hebben, dat hij muzikant zou zijn en gastlezer aan het conservatorium, dat hij heel wat vrijwilligerswerk verricht zou hebben in België, dat hij lid zou zijn de Russische-orthodoxe kerk, dat hij meerdere cursussen Nederlands gevolgd zou hebben evenals een opleiding voor een gesofisticeerd computerprogramma om muziek te maken, dat hij een heel netwerk van vrienden en kennissen zou hebben, dat hij bekend zou staan als vriendelijk, behulpzaam, respectabel en verantwoordelijk, dat hij een sterke band met België ontwikkeld zou hebben, dat hij uitstekend Nederlands zou spreken, dat hij verschillende huurovereenkomsten voorlegt evenals een bewijs van eindafrekening van studiohuur, een deelcertificaat Nederlands, certificaten van universitaire opleiding Nederlands voor anderstaligen, een attest mondelinge taalbeheersing Nederlands, zijn diploma kandidaat in de muziek, zijn diploma master in de muziek, zijn diplomasupplementen, rapporten en opleidingscontracten hogere studies, een bewijs van inschrijving initiële lerarenopleiding, verschillende vrijwilligersattesten, bewijzen van betaling van huishuur, zestien getuigenverklaring evenals een verklaring van zijn zus en haar beide kinderen, zeer veel foto's, een bestelbrief occasionele prestatie, een ereloonnota, zijn arbeidskaart C en een aanslagbiljet van de belastingen voor het aanslagjaar 2008) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2.13.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf in België niet in aanmerking wordt genomen als buitengewone omstandigheid omdat zij hiervan op de hoogte was en zelf verantwoordelijk was voor het langdurig verblijf, en verwijst naar de motieven over het verblijf in het kader van haar studies, lijkt zij eraan voorbij te gaan dat het haar toegestane of legale verblijf niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid omdat zij wist dat dit verblijf in het kader van haar studies werd toegestaan, dat het immers een persoonlijke keuze was van de verzoekende partij om in België diploma's te behalen en verder te studeren en zij ook wist dat zij na afloop van haar studies het land zou dienen te verlaten. Het langdurig legaal verblijf wordt met andere woorden niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat dit kaderde in haar studies, zij persoonlijk koos om langdurig in België te studeren en zij wist dat zij bij het aflopen van haar studies België diende te verlaten.

De verzoekende partij meent voorts dat hoewel het klopt dat zij op de hoogte was van het illegaal karakter van haar langdurig illegaal verblijf op het Belgische grondgebied, dit niet met zich meebrengt dat dit element niet in rekening gebracht dient te worden of er al dan niet buitengewone omstandigheden zijn, dat het langdurig verblijf onlosmakelijk verbonden is met de integratie en haar familie- en privéleven die zij in deze periode heeft ontwikkeld, maar gaat er vooreerst aan voorbij dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat haar langdurig illegaal verblijf niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid omwille van de illegaliteit van het verblijf. Er blijkt dan ook niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij is voorbijgegaan aan de concrete situatie als onderdelen van haar privéleven in België louter omdat deze ontstaan zijn in onwettig verblijf. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt daarentegen dat de verwerende partij heeft onderzocht of het lang (legaal en illegaal) verblijf en de daaruit voortvloeiende elementen die betrekking hebben op de integratie en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch heeft geoordeeld dat dit *in casu* niet het geval is, met name door enerzijds te stellen dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden en erop te wijzen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij geen aanvraag kan indienen in het buitenland en door anderzijds te motiveren, zoals blijkt uit de motieven opgesomd in punt 2.12.3. en 2.13.5., over het gezins- en

privéleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zoals blijkt uit voormelde motieven en zoals hierna wordt verduidelijkt, heeft de verwerende partij betreffende het privéleven wel degelijk een belangenafweging doorgevoerd en kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat zij de belangen van de verzoekende partij aan de kant schuift als irrelevant.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar volledige privéleven zoals aangevoerd niet in overweging werd genomen. De Raad stelt vast dat uit de motieven in punt 2.13.5. wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de *“overige aangehaalde elementen”* bestaande uit het privéleven van de verzoekende partij wel degelijk werden onderzocht. Waar de verzoekende partij betoogt dat de redenering van de verwerende partij dat de elementen van integratie en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet behandeld worden in deze fase, niet kan aanvaard worden omdat het een weigering uitmaakt van het volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd in de aanvraag, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets, gaat zij eraan voorbij dat het privéleven op het grondgebied wel degelijk in ogenschouw wordt genomen doch wordt geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het motief dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet behandeld worden, is correct, minstens impliceert dit niet dat het privéleven bestaande uit de elementen van lang verblijf en integratie, niet in de ontvankelijkheidsfase reeds beoordeeld werd. Het louter feit dat deze elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden daar ze niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, betekent niet dat ze niet beoordeeld werden.

Het oordeel dat het louter bestaan van een privéleven in België niet verantwoordt waarom de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend, is niet foutief, noch kennelijk onredelijk. Immers toont de verzoekende partij door het louter wijzen op haar privéleven in België niet aan op welke wijze haar privéleven een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staat en haar verhindert een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De Raad merkt in dit verband ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Ook in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing aanvaard dat er sprake is van integratie, een langdurig verblijf en een privéleven in België en geoordeeld dat een belangenafweging dient te gebeuren, doch erop gewezen in het kader van deze afweging dat *“(…)(d)e verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (…) enkel een eventuele tijdelijke scheiding (impliceert), wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* en *“dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100)”*.

Voormelde motieven zijn conform artikel 8 van het EVRM zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat het verbreken van het privéleven om louter formalistische redenen, namelijk het indienen van de aanvraag in het land van herkomst, onverenigbaar is met artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt in dit verband ook dat het EHRM oordeelt dat staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten.

Met het louter opnieuw wijzen op haar privéleven toont de verzoekende partij geenszins aan dat ten onrechte werd geoordeeld, op grond van de door haar aangevoerde gegevens, dat de tijdelijke

scheiding het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat de aangehaalde elementen van integratie en lang verblijf niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar ze niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het komt de verzoekende partij toe in haar aanvraag op duidelijke wijze toe te lichten op welke wijze haar privéleven in België een tijdelijke terugkeer in de weg staat zodat een aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend.

Zowel in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als in het kader van het onderzoek naar een schending van artikel 8 van het EVRM, dient de verzoekende partij te verduidelijken waarom of op welke wijze haar privéleven in België een tijdelijke terugkeer in de weg staat. Door louter te wijzen op het privéleven in België toont zij niet aan dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid waarom zij de aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst noch dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst het voormelde privéleven dermate verstoort.

De verzoekende partij betoogt dat een terugkeer naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen een inbreuk zal vormen op haar privéleven, daar zij voor langere tijd gescheiden zal worden van haar sociale relaties in België en zij ook de mogelijkheid zal verliezen om haar aangeboden arbeidsovereenkomst aan te vangen. De Raad herhaalt dat het haar toekwam om in het kader om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen of het haar moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland aan te vragen. De Raad stelt vast dat zij voormelde elementen, waarbij wordt aangegeven waarom haar privéleven een tijdelijke terugkeer in de weg zou kunnen staan, niet worden aangehaald in haar aanvraag. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hierover niet te hebben gemotiveerd. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij "voor langere tijd" zal gescheiden worden van haar sociale relaties en bovendien niet aantoont waarom een scheiding van haar sociale relaties ertoe zou leiden dat geoordeeld dient te worden dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar het herkomstland. Ook maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij de mogelijkheid zal verliezen om de arbeidsovereenkomst aan te vangen, nu zij niet aantoont dat zij haar arbeidsovereenkomst niet op een later tijdstip kan aanvangen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening hield.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich er gemakkelijk van af maakt door te stellen dat de bewijzen van de sociale banden niet relevant zijn in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet in deze fase kunnen behandeld worden, dat dit niet correct is, dat de verwerende partij rekening diende te houden met haar privéleven, doch gaat eraan voorbij dat niet geoordeeld wordt dat de bewijzen van sociale banden of het privéleven niet relevant (kunnen) zijn, doch wel dat een tijdelijke terugkeer het (bestaande en aangetoonde) privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat de elementen van integratie en lang verblijf zoals aangevoerd in de aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Hieruit blijkt dat het privéleven en de elementen van integratie en lang verblijf werden in overweging genomen, doch geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheden vormen. Nu de verzoekende partij in haar aanvraag zelf niet nader heeft toegelicht op welke wijze het in België bestaande privéleven een tijdelijke terugkeer in de weg zou staan, met andere woorden waarom zij omwille van haar privéleven in België geen aanvraag kan indienen in het buitenland, kon de verwerende partij zich beperken tot voormelde beoordeling, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan. De Raad herhaalt ter verduidelijking dat het privéleven op het grondgebied wel degelijk in ogenschouw wordt genomen doch wordt geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het motief dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet behandeld worden, is correct doch impliceert niet dat het aanvoeren van het privéleven bestaande uit de elementen van lang verblijf en integratie, niet in de ontvankelijkheidsfase reeds beoordeeld werd. Het louter feit dat deze elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar ze niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, betekent niet dat ze niet beoordeeld werden.

Door louter te stellen dat een terugkeer naar Rusland voor haar wel bijzonder nadelig zal zijn gezien dit een zware verstoring zal betekenen van haar privéleven in België, blijkt dat de verzoekende partij het

niet eens is met het oordeel van de verwerende partij dat een tijdelijke terugkeer het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, doch verduidelijkt zij niet op grond van welke door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen zou blijken dat er wel degelijk sprake is van een ernstige verstoring van haar privéleven bij een tijdelijke verwijdering. Zij toont dan ook niet aan dat het voormelde oordeel van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij bij het voormelde oordeel met bepaalde relevante elementen van haar aanvraag ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, dat bij het ontvankelijkheidsonderzoek het bestuur dan ook niet vermag voorbij te gaan aan de concreet bestaande situatie zoals de integratie omdat die het gevolg zou zijn van het eigen optreden van de vreemdeling, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat de integratie van de verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheid wordt beschouwd omwille van het feit dat dit het gevolg is van haar eigen handelen of optreden.

2.13.7. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, heeft de verwerende partij aldus rekening gehouden met haar privéleven doch geoordeeld dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid vormt. De verwerende partij verduidelijkt hierbij dat mag aangenomen worden dat de verzoekende partij wel degelijk banden heeft opgebouwd in België doch dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In de overige motieven van de eerste bestreden beslissing gaat de verwerende partij *in concreto* in op de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden die betrekking hebben op haar privéleven en gaat zij na of er sprake is van buitengewone omstandigheden, met andere woorden of er omstandigheden zijn die betrekking hebben op haar privéleven en die het bijzonder moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Uit voornoemde motieven blijkt echter dat de verzoekende partij geen dergelijke omstandigheden heeft aangetoond.

2.14. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de eerste bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen. Het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, veronderstelt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet buiten toepassing worden gelaten indien, door de toepassing ervan, een schending van artikel 8 van het EVRM wordt veroorzaakt. Uit niets blijkt dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.16. De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij geen rekening houdt met het voorgelegde medisch attest van dokter W. van 21 december 2021 omdat de conclusies uit dit medisch attest niet overeen zouden stemmen met de in het administratief dossier beschikbare gegevens, dat geen rekening werd gehouden met het voorgelegde medisch rapport van dokter W. waaruit blijkt dat zij zwakbegaafd is met autistische kenmerken en om die reden extra gehecht is aan haar vertrouwde omgeving en de mensen rondom haar.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij op 21 december 2021 per e-mail het stuk "*attest diagnose*" van dokter W. van 6 december 2021 heeft overgemaakt waarin wordt gesteld dat bij de verzoekende partij na multidisciplinair onderzoek zwakbegaafdheid/een beneden gemiddelde intelligentie en kenmerken van autismespectrumstoornis werden vastgesteld. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de advocaat van de verzoekende partij op 4 februari 2022 per e-mail het volledig medisch rapport van dokter W. van 6 december 2021 aan de verwerende partij heeft overgemaakt. De conclusie in het medisch rapport luidt als volgt: "*Uit het onderzoek besluiten wij na intern overleg dat er sprake is van zwakbegaafdheid/een benedengemiddelde intelligentie en kenmerken van autisme spectrum stoornis bij A.B. (...). Hierdoor schatten wij de zelfredzaamheid lager in dan gemiddeld. Wij zijn van mening dat A. (...) hier ondersteuning in nodig heeft.*" De advocaat van de verzoekende partij stelt in voornoemde e-

mail van 4 februari 2022 verder als volgt: *“Uit het verslag blijkt dat mijn cliënt een kwetsbaar individu is die nood heeft aan regelmaat en een vertrouwde omgeving. Aangezien hij moeilijk volledig zelfstandig kan leven is de aanwezigheid van zijn zus cruciaal. Wanneer mijn cliënt zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst wordt hij uit zijn vertrouwde omgeving gerukt wat voor hem bijzonder traumatisch zou zijn.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden medisch attest van dokter W. van 21 (lees: 6) december 2021, doch heeft geoordeeld dat de voorgelegde medische elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveerde concreet als volgt: *“Betrokkene beroept zich op medische elementen. Ter staving hiervan legt hij een medisch attest dd. 21.12.2021 van Dr. W. (...) voor. Hieruit zou blijken dat hij een kwetsbaar individu is die nood heeft aan regelmaat en een vertrouwde omgeving. Hij zou moeilijk zelfstandig kunnen leven waardoor de aanwezigheid van zijn zus cruciaal zou zijn. Een terugkeer naar het land van herkomst waarbij hij uit zijn vertrouwde omgeving gerukt zou worden, zou voor betrokkene bijzonder traumatisch zijn. Echter, de conclusies uit dit verslag stroken niet met de objectieve gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van betrokkene. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene, die op 19-jarige leeftijd naar België kwam, die hier een bachelor en een masterdiploma behaalde in een vreemde taal en een vreemd land, die er jarenlang in slaagde zijn leven in België uit te bouwen ondanks zijn preciaire verblijfssituatie, die hier jarenlang vrijwilligerswerk verrichte, die hier optrad als gastspreker en die hier onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat deze persoon omwille van zijn zogenoemde zwakbegaafdheid of beneden gemiddelde intelligentie niet in staat zou zijn om tijdelijk terug te keren naar Rusland, zijn moederland. Rusland is bovendien een vertrouwde omgeving voor betrokkene aangezien hij er is opgegroeid, zijn vader er nog steeds woont en hij ook in 2009 nog terugkeerde naar Rusland (zo blijkt uit de stempels in zijn paspoort met nr. (...)). Wat betreft zijn afhankelijkheid van zijn zus, die wordt op geen enkele wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Mijnheer woont niet samen met zijn zus en haar kinderen, ze wonen zelfs in verschillende provincies. Betrokkene woont dus wel degelijk zelfstandig in de praktijk, wat verder afbreuk doet aan de inhoud van het voorgelegde verslag. Er wordt geen enkel medisch attest voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene in het dagelijks leven effectief nood heeft aan mantelzorg. Evenmin blijkt uit het voorgelegde attest dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar Rusland dan ook niet.”*

De verzoekende partij betoogt dat de redenering van de verwerende partij te kort en te simplistisch is en dat zij niet betwist dat zij al deze dingen gedaan heeft, maar dat deze perfect te verzoenen zijn met de bevindingen van de arts en de conclusies uit het medisch rapport, dat de verwerende partij er vanuit lijkt te gaan dat een zwakbegaafd persoon met autistische kenmerken werkelijk tot niets meer in staat is, en dat wanneer die persoon nog wel enkele zaken onderneemt, dat er dan wel iets moet schorten aan de medische diagnose, dat de arts ook op de hoogte was van de meeste elementen waarnaar de verwerende partij verwijst, dat deze ook worden aangehaald in het medisch rapport en dat de arts desondanks op basis van een uitgebreid onderzoek waarbij verschillende testen werden uitgevoerd oordeelde dat zij zwakbegaafd is met autistische kenmerken. Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing geenszins wordt betwist dat de verzoekende partij, zoals vastgesteld door dokter W. en geattesteerd in het “attest diagnose” en in het medisch rapport van 6 december 2021, leidt aan een “zwakbegaafdheid/een benedengemiddelde intelligentie en kenmerken van autisme spectrum stoornis” noch blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij er vanuit lijkt te gaan dat een zwakbegaafd persoon met autistische kenmerken werkelijk tot niets meer in staat is, en dat wanneer die persoon nog wel enkele zaken onderneemt, dat er dan wel iets moet schorten aan de medische diagnose. Wel wordt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij omwille van haar zogenoemde zwakbegaafdheid of beneden gemiddelde intelligentie niet in staat zou zijn om tijdelijk terug te keren naar Rusland. Aldus stelt de verwerende partij de diagnose niet in vraag, doch oordeelt zij dat voornoemde diagnose geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat niet blijkt uit de beschikbare gegevens dat omwille van voormelde diagnose de verzoekende partij niet in staat zou zijn tijdelijk terug te keren naar Rusland. De verzoekende partij meent dat de redenering van de verwerende partij te kort en te simplistisch is maar maakt dit geenszins aannemelijk. Zij slaagt er met voorgaand betoog niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij toekwam om zo concreet mogelijk toe te lichten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen terug te keren naar haar land

van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De advocaat van de verzoekende partij heeft voornoemd medisch rapport van 6 december 2021 voorgelegd en daarbij toegelicht, het weze herhaald, dat uit het verslag blijkt dat de verzoekende partij een kwetsbaar individu is die nood heeft aan regelmaat en een vertrouwde omgeving, dat aangezien zij moeilijk volledig zelfstandig kan leven de aanwezigheid van haar zus cruciaal is en dat wanneer de verzoekende partij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij uit haar vertrouwde omgeving gerukt wordt, wat voor haar bijzonder traumatisch zou zijn. De verwerende partij herneemt deze toelichting in de eerste bestreden beslissing (*"Betrokkene beroept zich op medische elementen. Ter staving hiervan legt hij een medisch attest dd. 21.12.2021 van Dr. W. (...) voor. Hieruit zou blijken dat hij een kwetsbaar individu is die nood heeft aan regelmaat en een vertrouwde omgeving. Hij zou moeilijk zelfstandig kunnen leven waardoor de aanwezigheid van zijn zus cruciaal zou zijn. Een terugkeer naar het land van herkomst waarbij hij uit zijn vertrouwde omgeving gerukt zou worden, zou voor betrokkene bijzonder traumatisch zijn."*) en stelt vervolgens: *"de conclusies uit dit verslag stroken niet met de objectieve gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van betrokkene."* De verwerende partij doelt met de conclusies uit dit verslag aldus op de bevindingen die de advocaat van de verzoekende partij uit het verslag/medisch rapport heeft afgeleid. De Raad acht het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om *in casu* te stellen dat de conclusies (die de advocaat van de verzoekende partij) uit dit verslag (trekt) - zoals hierboven weergegeven - niet stroken met de objectieve gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier, nu zij concreet toelicht dat het niet geloofwaardig is dat de verzoekende partij, die op 19-jarige leeftijd naar België kwam, die hier een bachelor- en een masterdiploma behaalde in een vreemde taal en een vreemd land, die er jarenlang in slaagde haar leven in België uit te bouwen ondanks haar precaire verblijfssituatie, die hier jarenlang vrijwilligerswerk verrichtte, die hier optrad als gastspreker en die hier onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat deze persoon omwille van haar zogenoemde zwakbegaafdheid of beneden gemiddelde intelligentie niet in staat zou zijn om tijdelijk terug te keren naar Rusland, haar moederland, dat Rusland bovendien een vertrouwde omgeving voor haar is aangezien zij er is opgegroeid, haar vader er nog steeds woont en zij ook in 2009 nog terugkeerde naar Rusland (zo blijkt uit de stempels in haar paspoort), dat wat haar afhankelijkheid van haar zus betreft, die op geen enkele wijze wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt, dat zij niet samenwoont met haar zus en diens kinderen, dat ze zelfs in verschillende provincies wonen, dat zij dus wel degelijk zelfstandig woont in de praktijk, wat verder afbreuk doet aan de inhoud van het voorgelegde verslag, dat er geen enkel medisch attest wordt voorgelegd waaruit moet blijken dat zij in het dagelijks leven effectief nood heeft aan mantelzorg, dat evenmin uit het voorgelegde attest blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan.

Het betoog van de verzoekende partij, waarin zij stelt dat de verwerende partij het medisch attest zomaar in de wind slaat terwijl zij haar nooit zelf heeft onderzocht, zonder dat zij enige medische competentie heeft, en zonder dat zij de betrokken arts heeft gecontacteerd om eventueel extra uitleg te verschaffen, dat op basis van haar eigen 'onderzoek', op basis van enkele elementen aanwezig in het administratief dossier zij tot de conclusie komt dat het medisch rapport niet geloofwaardig is, dat deze beoordeling van de verwerende partij er in feite op neer komt dat ze ofwel de competentie van haar behandelende arts ontkent, ofwel ervan uit gaat dat het attest een zogenaamd gesolliciteerd karakter heeft en dat haar behandelende arts enkel tot zijn conclusies kwam om haar een handje toe te steken bij haar verblijfsprocedure, dat beide opties stuitend zijn, dat de verwerende partij hierbij eenvoudigweg voorbij gaat aan de strikte deontologie waaraan een arts gebonden is en die de kwaliteit en betrouwbaarheid van zijn of haar onderzoeken en conclusies garanderen, dat een arts dient te handelen met respect voor de patiënt, derden en de maatschappij, waarbij de verzoekende partij verwijst naar de artikelen 3 en 26 van de Code Medische Deontologie evenals naar de commentaar bij dit laatste artikel, dat de deontologie waaraan haar onderzoekende arts gebonden is, met andere woorden zowel zijn competentie als zijn oprechtheid waarborgt, dat hij zelfs strafrechtelijke en disciplinaire vervolging riskeert indien hij bepaalde zaken zou hebben opgenomen in het attest zonder dat deze met haar werkelijke mentale toestand zou overeenstemmen en louter vermeld werden om haar aan een verblijfsrecht te helpen, dat de hierboven aangehaalde artikelen van de Code Medische Deontologie maken dat het voorgelegde medisch rapport een erg sterke bewijskracht heeft, dat het dan ook onaanvaardbaar is dat de verwerende partij alle conclusies over haar medische situatie in twijfel trekt en op die manier ook een vraagteken plaatst bij de oprechtheid en de betrouwbaarheid van de arts die haar onderzocht, dat dit des te meer het geval is daar de verwerende partij haar nooit onderzocht heeft, noch de onderzoekende arts heeft geraadpleegd, dat doordat de verwerende partij zich enkel baseert op het administratief dossier, haar mogelijkheid om tot correcte oordelen te komen over de medische situatie per definitie beperkt is dan die van de arts die het onderzoek uitvoerde en dat de verwerende partij

desondanks meent dat ze de conclusies van het medische rapport zomaar in de wind kan slaan, dat dit bijgevolg bijzonder onzorgvuldig is, is niet dienstig. Haar betoog richt zich immers volledig op het door de verwerende partij miskennen van de vaststellingen in het medisch rapport van 6 december 2021, *quod non in casu*. Het weze immers herhaald dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing geenszins het besluit van dokter W. in het medisch rapport van 6 december 2021 betwist, met name dat er bij de verzoekende partij *“sprake is van een zwakbegaafdheid/een benedengemiddelde intelligentie en kenmerken van autisme spectrum stoornis”*, doch wel de conclusies die de advocaat van de verzoekende partij daaraan verbindt – met name dat aangezien zij moeilijk volledig zelfstandig kan leven de aanwezigheid van haar zus cruciaal is en dat wanneer zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij uit haar vertrouwde omgeving gerukt wordt, wat voor haar bijzonder traumatisch zou zijn – en die er aldus op neerkomen dat zij meent dat de diagnose die de verzoekende partij kreeg ertoe leidt dat er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met voorgaand betoog omtrent het medisch rapport van 6 december 2021 niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de aangevoerde medische elementen een tijdelijke terugkeer naar Rusland dan ook niet verhinderen.

2.17. De verzoekende partij betoogt ook nog dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing meermaals stelt dat zij 'tijdelijk' terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen, dat de verwerende partij echter te licht gaat over de oorlogstoestand waarin Rusland zich momenteel bevindt, dat Rusland op 24 februari 2022 een grootschalige invasie van Oekraïne aankondigde, dat op het moment van schrijven de oorlog tussen Rusland en Oekraïne nog steeds voort woedt, dat Poetin op 21 september 2022 aankondigde dat Rusland een deel van de reservisten zou oproepen om extra mankrachten in de strijd te kunnen werpen, dat talrijke Russische mannen sindsdien proberen hun land te verlaten uit vrees ook opgeroepen te worden voor het Russische leger, dat burgers die als reservisten zijn geregistreerd hun woning niet meer mogen verlaten zonder toestemming, dat de Russische overheid bovendien reeds toegaf dat ook mannen die niet dienstplichtig zijn en ongeschikt wegens leeftijd of ziekte toch werden opgeroepen, dat bovendien wordt verwacht dat het niet bij de mobilisatie van de reservisten zal blijven, dat er met andere woorden een reële kans is dat zij bij een 'tijdelijke' terugkeer naar Rusland om van daar uit de aanvraag in te dienen, het land niet meer uit zal kunnen wegens de verdere mobilisatie van de Russische mannelijke bevolking, dat zij veertig jaar oud is en bovendien mentaal volstrekt ongeschikt om in het Russische leger te dienen, iets waar zijzelf ook een afschuw van heeft, dat een terugkeer naar Rusland, ook al zou het maar 'tijdelijk' zijn om de aanvraag tot verblijf daar te gaan indienen, daarom buitengewoon nadelig voor haar zou zijn, dat hoewel de informatie niet in het verzoekschrift (lees: de aanvraag) zelf werd aangevoerd, het om algemeen bekende informatie gaat waar de verwerende partij rekening mee diende te houden, dat het erg onzorgvuldig is dat de verwerende partij dit volledig buiten beschouwing laat in haar beoordeling, dat nergens rekening werd gehouden met het feit dat zij in Rusland het risico loopt om opgeroepen te worden voor het Russische leger, waardoor er een groot risico bestaat dat een 'tijdelijk terugkeer' permanent zal worden, hetgeen buitengewoon nadelig zou zijn voor haar, zeker gezien haar leeftijd en mentale toestand.

De verzoekende partij gaat er met voorgaand betoog aan voorbij dat het haar toekwam om in het kader om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen of het haar bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland aan te vragen. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag niet verwezen naar *“de oorlogstoestand waarin Rusland zich bevindt”* en *“de verdere mobilisatie van de Russische mannelijke bevolking”*. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij dit element heeft aangevoerd bij één van de actualisaties van haar aanvraag vermeld in punt 1.2. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hierover niet te hebben gemotiveerd. De Raad herhaalt dat de gemachtigde niet zelf moet onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die zin kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat hoewel de informatie niet in het verzoekschrift (lees: de aanvraag) zelf werd aangevoerd, het om algemeen bekende informatie gaat waar de verwerende partij rekening mee diende te houden en dat het erg onzorgvuldig is dat de verwerende partij dit volledig buiten beschouwing laat in haar beoordeling.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de oorlogstoestand waarin Rusland zich bevindt en/of de verdere mobilisatie van de Russische mannelijke bevolking een buitengewone omstandigheid uitmaakt

in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in de periode na de beslissing van 5 september 2022 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard een dergelijke nieuwe aanvraag heeft ingediend.

2.18. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing “*volstrekt disproportioneel*” is.

2.19. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.20. De verzoekende partij stelt daarnaast dat de tweede bestreden beslissing geen aparte motivering bevat in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat in de eerste bestreden beslissing de verwerende partij alleen motiveert in het kader van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van buitengewone omstandigheden, dat de verwerende partij echter in die beslissing expliciet stelt dat omtrent het privéleven onder artikel 8 van het EVRM niet ten gronde geargumenteed wordt omdat dit tot de gegrondheid van de aanvraag behoort en in die fase niet behandeld wordt, dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent haar privéleven onder artikel 8 van het EVRM, dat dit wil zeggen dat noch in de eerste noch in de tweede bestreden beslissing ten gronde wordt gemotiveerd over haar privéleven onder artikel 8 van het EVRM, dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat door het EHRM vereist wordt, niet plaats vond wat betreft het privéleven zodat artikel 8 van het EVRM dan ook geschonden is, dat de verschillende facetten van haar opgebouwde privéleven in België eveneens in rekening dienden te worden gebracht en de verwerende partij een degelijk onderzoek diende te voeren naar haar privéleven en op basis daarvan een afweging diende te maken in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, *quod non*, dat elk spoor van dit onderzoek ontbreekt, dat zij nochtans expliciet haar banden met België inriep en uit de feiten blijkt dat zij een privéleven heeft in België zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij dat ook expliciet toegeeft in de eerste bestreden beslissing, dat het dan ook gaat om een inmenging, dat er dan ook een toetsing moet gebeuren aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, dat de inmenging in overeenstemming moet zijn met de wet, noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving en legitiem moet zijn, dat er dus een prangende sociale nood moet zijn en de inmenging proportioneel moet zijn met betrekking tot het legitieme doel, dat er *in casu* geen enkele proportionaliteitstoets is gevoerd, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij totaal geen rekening hield met haar privéleven in België, dat het onderzoek uiterst onzorgvuldig en niet ten gronde gebeurde, dat de verwerende partij nochtans een degelijk en grondig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM diende te voeren voorafgaand aan de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan de verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familie- en gezinsleven én het privéleven in aanmerking te nemen. Zij wijst er nog op dat door in de eerste bestreden beslissing te stellen dat een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM niet gevoerd moet worden ten gronde en in het bestreden bevel hieromtrent helemaal niet te motiveren, de verwerende partij ingaat tegen het principe dat het haar taak is om vooraleer te beslissen een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Zij meent dat de motieven van het bestreden bevel die beslissing niet kunnen schragen.

2.21. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.22. De Raad wijst er vooreerst op dat het privéleven niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt. Daar waar de verzoekende partij stelt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan de verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het privéleven in aanmerking te nemen, merkt de Raad op dat dit geenszins uit de tekst van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt zodat de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk maakt.

2.23. De Raad stelt vast dat met het familie- en gezinsleven evenals met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen met betrekking tot haar privéleven rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van 5 september 2022 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar familie- en gezinsleven en haar privéleven volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar familie- en gezinsleven en haar privéleven werden aldus reeds afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de eerste bestreden beslissing. Nu blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen, toont de verzoekende partij niet aan dat uit de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde als de eerste bestreden beslissing is genomen, nogmaals moest blijken dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel rekening heeft gehouden met haar familie- en gezinsleven en haar privéleven. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

In zoverre de verzoekende partij meent dat in de eerste bestreden beslissing alleen gemotiveerd wordt in het kader van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van buitengewone omstandigheden, dat de verwerende partij echter in die beslissing expliciet stelt dat omtrent het privéleven onder artikel 8 van het EVRM niet ten gronde geargumenteed wordt omdat dit tot de gegrondheid van de aanvraag behoort en in die fase niet behandeld wordt, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij eraan lijkt voorbij te gaan dat wel degelijk wordt geoordeeld over haar privéleven onder artikel 8 van het EVRM en wordt gesteld in de eerste bestreden beslissing dat een tijdelijke terugkeer het (bestaande en aangetoonde) privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat de elementen van integratie en lang verblijf zoals aangevoerd in de aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Hieruit blijkt dat het privéleven en de elementen van integratie en lang verblijf werden in overweging genomen in de eerste bestreden beslissing, doch geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt. Nu de verzoekende partij in haar aanvraag zelf niet nader heeft toegelicht op welke wijze haar bestaande privéleven in België een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staat, met andere woorden waarom zij omwille van haar privéleven in België geen aanvraag kan indienen in het buitenland, kon de verwerende partij zich beperken tot voormelde beoordeling, minstens toont de

verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan. De Raad merkt in dit verband ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt ter verduidelijking dat het privéleven op het grondgebied wel degelijk in ogenschouw wordt genomen doch wordt geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het motief dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet behandeld worden, is correct, doch impliceert dit motief niet dat het privéleven bestaande uit de elementen van lang verblijf en integratie, niet in de ontvankelijkheidsfase reeds beoordeeld werd. Het louter feit dat deze elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar ze niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, betekent niet dat ze niet beoordeeld werden.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat in de eerste bestreden beslissing niet 'ten gronde' wordt gemotiveerd over haar privéleven onder artikel 8 van het EVRM, noch dat er geen nauwkeurig en degelijk onderzoek heeft plaatsgevonden voor wat betreft haar privéleven, noch dat verschillende facetten van het in België opgebouwde privéleven niet in rekening werden gebracht. Hierbij dient ook nog eens herhaald dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aanvaardt, zoals de verzoekende partij bovendien uitdrukkelijk aangeeft in haar betoog.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissingen een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreffen of betrekking hebben op een eerste vraag om toelating tot verblijf, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat de inmenging niet in overeenstemming is met de wet, noch dat deze niet legitiem is. Voorts blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, zoals uiteengezet onder punt 2.13., dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging of een proportionaliteitstoets onder artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verzoekende partij geen rekening hield met haar privéleven in België, noch dat het onderzoek uiterst onzorgvuldig en niet ten gronde gebeurde.

Zij toont gelet op wat voorafgaat niet aan dat er voor het nemen van het bestreden bevel geen degelijk en grondig onderzoek gebeurde van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont voorts niet aan op welke wijze de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds - in beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het gezins- en privéleven ten aanzien van een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst - zodat niet blijkt dat uit de tweede bestreden beslissing nogmaals moest blijken dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel rekening heeft gehouden met haar gezins- en privéleven.

De Raad wijst er in dit kader immers op dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts - zoals reeds aangegeven in de eerste bestreden beslissing - een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Zoals eveneens gesteld in de eerste bestreden beslissing verstoort een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Door louter te stellen dat zij voor langere tijd gescheiden zal worden van haar sociale relaties in België en dat een terugkeer naar Rusland voor haar buitengewoon nadelig zal zijn, aangezien dit een zware verstoring van haar privéleven in België zal betekenen, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat het omwille van haar privéleven bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen. Hetzelfde geldt voor het betoog dat zij de mogelijkheid zal verliezen om haar aangeboden arbeidsovereenkomst aan te vangen, daar niet blijkt dat zij de toegezegde arbeid niet op een later ogenblik kan starten.

2.24. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat uit het betoog van de verzoekende partij niet kan worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden noch met welke elementen van haar gezondheidstoestand de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet blijkt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet in rekening heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.25. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin wordt in dit verband een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

2.26. De verzoekende partij stelt nog dat indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, het rechtsmiddel om effectief te zijn, schorsend dient te zijn, dat dit *a fortiori* wil zeggen dat een terugkeer om vanuit het herkomstland in de eventualiteit te verkeren dat de lidstaat de vraag tot beoordeling van het privéleven en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting om tot verblijf te machtigen, zonder dat er enige termijnvereiste is en zonder dat er een extraterritoriale toepassing aanvaard wordt van artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samengelezen met voormelde bepaling zou kunnen schenden, dat het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist dat de artikel 8 van het EVRM toets reëel is en geen louter formalisme betreft, dat gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn bij een aanvraag die in het land van herkomst wordt ingediend, zij elk instrument zou verliezen om de inmenging effectief aan te kaarten en te laten onderzoeken, wat op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, maar ook een schending uitmaakt van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM, in samenlezing met haar recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM, dat zij niet beschikt over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 van het EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 van het EVRM schendt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het gebrek aan het schorsend karakter van een rechtsmiddel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, heeft zij geen belang bij deze grief, nu zij zich nog steeds in België bevindt, minstens wordt het tegendeel niet gesteld, noch blijkt dit uit het administratief dossier en de gegevens die de Raad bekend zijn.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, kan er evenmin sprake zijn van een schending van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het EVRM.

Verder wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij in wezen aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissingen genomen zijn met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Bovendien moet worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij hangende de huidige procedure, gedwongen werd verwijderd van het grondgebied. Dat zij dus geen effectief rechtsmiddel zou hebben kan *in casu* niet worden bijgetreden.

Met haar betoog over een effectief rechtsmiddel lijkt de verzoekende partij zich overigens op het standpunt te stellen dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM pas zal beoordeeld worden bij het indienen van een aanvraag in het land van herkomst. Zoals blijkt uit bovenvermelde vaststellingen, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot het stellen

dat deze elementen behoren tot de grond van de zaak. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook bij het ontvankelijkheidsonderzoek wel degelijk oog had voor het privéleven van de verzoekende partij, doch hierover heeft geoordeeld dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen betreffende haar privéleven in België geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. Het niet uitzonderlijk bevinden van het privéleven en het oordelen dat dit privéleven niet aantoont waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Uit voorgaande bespreking blijkt overigens dat de verzoekende partij de door haar voorgehouden inmenging in haar privéleven heeft kunnen aankaarten en laten onderzoeken door de Raad in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij in het herkomstland geen beroep kan doen op artikel 8 van het EVRM, is haar betoog niet dienstig. In het kader van dit geschil acht de Raad deze bepaling immers niet geschonden.

In zoverre zij meent dat de niet-toepasselijkheid van artikel 8 van het EVRM bij het indienen van een aanvraag in het buitenland een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij dit geenszins heeft aangevoerd in haar aanvraag of in één van haar actualisaties zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.27. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

2.28. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een “*halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij*”, dat een zo grondig als mogelijk onderzoek niet werd gevoerd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen of dat de opgegeven motieven de bestreden beslissingen niet kunnen schragen.

2.29. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.30. Het eerste en enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER